

arbejdere med Hensyn til Dyrtidstillæg. — Medens Otto Jensen var tilfreds med, at Forligsinstitutionen fik Lejlighed til at udpege et Medlem af Voldgiftsretten, mente *Løje* (V.), at det var en alvorlig Svaghed, at det ene af de 3 Medlemmer, hvoraf Voldgiftsretten efter Regeringens Forslag skulde bestaa, skulde udpeges af Forligsinstitutionen. Naar man nu prøvede paa at nedsætte en neutral Domstol med den Opgave at træffe en fuldkommen uhildet Afgørelse, kunde det ikke paa Forhaand anses for givet, at Mæglingforslaget blev ophøjet til Lov. Det var af overordentlig Vigtighed, at man fra alle Sider havde Tillid til, at Voldgiftsretten vilde træffe saaaupartiske Beslutninger som muligt, og Venstre ønskede derfor, at den paatænkte Repræsentant for Forligsinstitutionen blev erstattet med en saglig Kraft, som ikke i den Henseende havde nogen Fortid. Dette Synspunkt fik Tilslutning af *Victor Larsen* (K. F.), medens *Rager* (R. V.) gjorde gældende, at Voldgiftsretten gennem en Repræsentant for Forligsinstitutionen kom til at raade over betydelig større Sagkundskab, end det ellers vilde være Tilfældet, og at Forligsinstitutionen derfor netop burde være repræsenteret under de foreliggende Forhold, hvor der ikke i Forvejen findes en fast Voldgiftsinstitution. *Oluf Pedersen* (D. R.) havde heller ikke noget at indvende herimod, men han ønskede Rettens Formand beskikket af Højesteret, ikke af Statsministeren.

Aksel Larsen (D. K.) tog Afstand fra Lovforslaget, der forekom ham besynderlig malplaceret. Hvis Rigsdagen absolut skulde beskæftige sig med denne Sag, burde det ske ved at ophøje Forligsinstitutionens Mæglingforslag til Lov, saaledes som det i foregaaende Aar var sket, naar et Mæglingforslag var forkastet af Arbejderne, men vedtaget af Arbejdsgiverne, medens Forholdet her var det omvendte. Arbejderne kunde ikke med Tryghed overlade en Voldgiftsret, bestaaende af 2 Højesteretsdommere og 1 Direktør eller eventuelt 3 Højesteretsdommere, at afgøre, hvor meget Landarbejdere, Skovarbejdere, Mejerister eller Slagteriarbejdere skal have i Løn.

Valdemar Thomsen (B.) hævdede, at Forslaget førte til et Lønniveau, der laa 15—17 pCt. over det nuværende, og som var fuldstændig uden Forbindelse med Landbrugets Betalings-evne. Indtil der sikredes Landbruget en Nettoløn, der i Forhold til den enkeltes Evne, Energi og Uddannelse ikke var ringere end det, der tjenes i andre Erhverv, vilde Bondepartiet paa det kraftigste modsætte sig enhver yderligere Belastning af Erhvervets Omkostninger. Taleren udtrykte Partiets Standpunkt i følgende *Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen*: